
Odvážná volba

Kate Bateman

JARNÍ ROVNODENNOST 21. BŘEZNA 1818

„Nikdo nepřijíždí.“

Madeline Montgomeryová pozorovala s přimhouřenýma očima prázdnou cestu a v hrudi jí začala klíčit naděje – poslední dobou tak vzácný pocit. Znovu se podívala na stříbrné kapesní hodinky. Ne, nespletla si den. Je jarní rovnodennost, za šest minut bude poledne a po silnici se nikdo neblíží. Nikde v dohledu se nevyskytoval ani jediný ďábelsky podlý Davies.

„*Galahade!*“ zašeptala nevěřicně. „*Nikdo nikde!*“

Její starý šedák zastříhal ušima, naprosto lhostejný vůči historickému významu té chvíle. Maddie si sedla na nízký kamenný parapet mostu. Tolik optimismu už nepocítila celé měsíce od chvíle, kdy jí otec sdělil šokující zprávu o jejich „politováníhodné finanční situaci“.

„To je zázrak!“

Galahad začal spásat pampelišky u svých nohou. Maddie nastavila tvář slunci a nadzvedla krempu kloboučku. Naskočí jí pár další pih, ale co má být? Ze zkušenosti věděla, jak křehký může být život: jednou ji z docela modrého nebe zasáhl blesk. Byla to podivná nehoda, lékaři říkali, že šance je asi tak jedna k milionu. Ale teď se stane něco ještě *méně* pravděpodobného. Pět set let dějin bude odsunuto stranou. Pyšné a zářné jméno Montgomeryů – a tím pádem i Maddiino – bude zachráněno!

Tím, že se někdo nedostaví na schůzku.

Hruď měla sevřenou vzrušením. Sir Owain Davies, někdejší hrabě z Powysy, by jejím otci *nikdy* nedopřál satisfakci tím, že se vzdá půdy.

Provokovat jeden druhého bylo pro ty dva hlavním zdrojem zábavy víc než padesát let.

Sir Owain ale vloni v létě umřel a nový hrabě, nejstarší syn a dědic Gryffud, do své domoviny po předcích nevstročil od té doby, co se před půlrokem vrátil z bojů s Napoleonem. Zdržoval se v Londýně a měl – podle rubrik pro skandály – spoustu práce. Je tolik žen, jejichž srdce chtěl dobýt, a taky si užíval všech radovánek, které mu skýtá metropole.

Ne že by se Maddie zajímala o to, kde teď zrovna je, pochopitelně. Gryff Llewellyn Davies byl její úhlavní nepřítel už od času jejich dětství.

Do paměti se jí vkradla ozvěna jeho zlomyslného smíchu a chvíli se ovívala rukou, pak si rozvázala šňůrky klobouku a sundala ho spolu s rukavicemi. Vlasy, příliš těžké, aby je udržely sponky, podlehly gravitaci a rozprostřely se jí v neučesaném obláčku po ramenou.

Pokud ty nenápadně zmínky v novinách o Gryffových počinech způsobily nějaký otravný a palčivý pocit v její hrudi, rozhodně *nešlo* o touhu, žárlivost nebo cokoli, co by s tím hrozným člověkem mělo třeba i vzdáleně něco společného. Na tom, co provádí, jí ani trochu nezáleželo. Opravdu. Je to nezodpovědný zhýralec, který příliš dlouho zanedbává svoje povinnosti a nestará se o svůj majetek. Jeho prostopášnost jí ovšem bude ku prospěchu. Zatímco se *on* baví všelijakými pochybnými způsoby, ona je tady a ctnostně zachraňuje svou rodinu před úpadkem.

Pootech jí přeběhl lehký úsměv plný očekávání. Určitě si *nevzpomene*, že by sem měl dorazit včas, aby jí potřásl rukou. Copak *Gazette* před pouhým týdnem neinformovaly o jeho účasti v nezákonném duelu? Nejspíš ho zastřelil nějaký rozhněvaný manžel, jemuž nasadil parohy.

Maddie nasupeně vydechla. Ba ne, kdyby ten darebák umřel, dozvěděla by se o tom. Spíš oslavuje nezasloužené vítězství se sklenkou brandy a nějakou veskrze nevhodnou společností.

Znovu se podívala na hodinky. „Zbývají tři minuty.“

Galahad si jí nevšímal a dál se pilně pásl na pampeliškách. Maddie znovu pohlédla na opuštěnou cestu. Tajila dech, sotva se odvažovala doufat.

Ze tří ostatních sourozenců Daviesových určitě nedorazí nikdo. Rhys a Carys jsou s Gryffem v Londýně a nejmladší bratr Morgan je někde na moři.

Modré ocelové ručičky kapesních hodinek se pomalu sunuly ke dvanáctce a Maddie se zmocňovala radostná euforie. Rozhlédla se v poklidně zele-

ném údolí a měla co dělat, aby nezačala hopsat a točit se dokolečka jako šílená. Tento pás půdy nikdy nepatřil výhradně Daviesům ani Montgomeryům, takže všechna přírodní bohatství tu po celá staletí zůstávala netknutá.

„Tam dole je uhlí, Galahade. Možná dokonce zlato! Když je vytěžíme, získáme peníze a na příšerného sira Mostyna se už nebudu muset ani podívat – natož si toho starého chlípíka *vzít*.“

Kůň nakrčil fousatý čenich a Maddie se nevěřičně rozesmála.

„A víš, co je ještě úžasnější? *Konečně* budu mít nad tím nesnesitelným Gryffudem Daviesem převahu!“

Galahad sklopil uši a vycenil zuby jako vždycky, když uslyšel jméno jejího protivníka. Maddie souhlasně přikývla.

„Myslíš, že mi otec dovolí sdělit mu dopisem, že na tuhle půdu pozbyl právo? Jen si *představ*, jak se bude Gryffud tvářit!“ Vzdychla v očekávání nesmírné radosti.

Neuniklo jí, jaká je v tom symbolika, že se setkání na mostě konají v den jarní rovnodennosti. Rovnodennost nastává pouze dvakrát v roce, kdy se zemská osa ani nepřiklání ke Slunci, ani se od něj neodklání. Je to symbol rovnosti. Den a noc jsou stejně dlouhé, dvanáct hodin. Připomínka, že Daviesové a Montgomeryové vlastní tento pruh půdy společně, stejnou měrou. Srdce jí poskočilo radostí. *Po dnešku už ne!* Dnešek je začátkem nádherné nově...

Poryv větru smetl její klobouček z nízké zídky na mostě. Maddie po něm hrábla, ale nezachytila ho a klobouk se ve větru snášel dolů do řeky.

„Hrome!“

Galahad zvedl hlavu a zařehl. A pak se jeho uši natočily ke zvlněné cestě a Maddie se tam podívala, aby zjistila, co upoutalo jeho pozornost. Poslouchala a modlila se, ať o nic nejde, ale pak to taky uslyšela: vzdálené hřmění, nepochybně dunění blížících se kopyt.

„Ne!“ zasténala.

Na vrcholu kopce se objevil osamělý jezdec, za nímž se táhlo mračno prachu. Maddie přimhouřila oči a zastínila si je dlaní. Třeba je to nějaký mládenec z nedaleké vesnice...

Ale *samozřejmě* to nikdo cizí nebyl. V té siluetě se širokými rameny se nemohla splést. Zнала ji až moc dobře.

„U všech řasů!“

Galahadovo řehání znělo úplně jako smích. Ten neloajální tvor.

Maddie viděla Gryffuda Daviese naposledy skoro před čtyřmi lety, ale nikdo jiný v širokém okolí nevypadal na koni tak dobře, jako by se v sedle *narodil*. A je snad někdo jiný, z koho vyzařuje tak arogantní, nenucený šarm?

Maddie se při vyhlídce na setkání rozbušilo srdce. Možná bude mít aspoň to štěstí, že už Gryff ztratil ten svůj pekelný půvab se škádlivým jiskřením v očích, z něhož vyčetla, že je pro něj terč nějakého soukromého žertíku. Gryff Davies se obvykle tvářil, jako by se nemohl rozhodnout, jestli ji uškrtí nebo zneuctí. Neuměla si vybrat, co z toho by bylo horší.

Celá rozčilená a se žaludkem sevřeným strachem si zpocenými dlaněmi uhladila zmačkanou sukni a nasadila do obličeje výraz zdvořilé netečnosti.

Zatímco se jezdec blížil, prohlížela si, co se na něm za ty roky změnilo. Bylo to ještě horší, než se obávala: vypadal jako vždycky až hříšně dobře. Vlnité tmavé vlasy, rovný nos, rty, které jako by se každou chvíli měly stočit do úsměvu, ale obvykle na nich zůstal jen samolibý úsměšek, kdykoli se na ni díval.

A ty uličnické, rozesmáté zelené oči, z nichž se jí pokaždé podlamovala kolena a mozek měkl na kaši. Pořád ještě se v nich zračila osudová směs blahosklonného pobavení a žhnoucí náruživosti.

Maddie zařala pěsti do sukni a zvedla hlavu v povýšené póze, rozhodnutá nevšímat si toho, že má bezpochyby vlasy rozcuchané větrem a její klobouček odplouvá po řece. Bylo jí jedno, co si o ní Gryffud Davies myslí. Nejspíš ji ani nepozná. Už se moc nepodobala té hubené pihovaté osmnáctileté dívce, jakou byla, když odjížděl do války. Třeba ji bude omylem považovat za nějaké děvče ze vsi.

Prosím, bože.

Před mostem zvolnil tempo a důkladně si ji prohlížel, až se její naděje, že zůstane nepoznána, rozplynuly. Narovнала záda a hněvivě na něj pohlédla.

Na rtech se mu objevil vyložené dábelický úsměv. „No vida, Maddie Montgomeryová. Stýskalo se ti po mně, *cariad*?“

* * *

Gryff se díval na nádhernou rozzlobenou ženu na mostě a cítil se čím dál povzneseněji. Madeline Montgomeryová, ta nesnesitelně otravná hubatá holka, na něj hleděla očima, z nichž číselly vražedné choutky. Byl to úžasný pohled.

Svraštila jemné obočí, aby dala najevo nelibost. „Takhle mi neříkej.“

„Jak? *Cariad*?“

„Ne, *Maddie*,“ odpověděla škrobeně. „Jmenuju se Madeline. Nebo radši slečna Montgomeryová.“

„Takže *cariad*.“

Ve tváři jí zacukal sval, z čehož poznal, že zaskřípala zuby.

„Taky ne. Nejsem tvoje milá.“

„Přízněj to. Chyběl jsem ti,“ dobíral si ji. „Od té doby, co jsem odjel, toužíš po pořádné hádce. Žádný z místních chasníků ti nevyšel vstříc?“

Nadra se jí dmula v tichém pobouření a Gryff potlačil spokojený smích. Svět, kvůli válečnému šílenství tak dlouho vychýlený z rovnováhy, se vracel na své místo, jako když vykloubené rameno znovu zapadne do důlku.

„Ovšemže jsi mi nechyběl.“

Tiše si pro sebe cosi bručela, každopádně zaslechl slova „nesnesitelný osel“ a „hlupák“. Kousl se do rtu a snažil se nesmát, zatímco se mu v hrudi rozlévala osvěžující radost. Vinou Bonapartovy bezmezné ctižádosti byl svět za těmito údolími možná k nepoznání, ale některé věci zůstaly nezměnné. Antipatie slečny Montgomeryové vůči jeho osobě našťestí neochladly.

Něco se však změnilo, nanejvýš rozkošným způsobem: její vzhled. Po letech hraní karet uměl Gryff výborně maskovat své pocity, ale i tak měl co dělat, aby skryl úžas nad proměnou, která se v jeho nepřítomnosti odehrála.

Před třemi lety byl arogantní tříadvacetiletý mladík prahnoucí po slávě a dobrodružství. Ona byla hubená divoška prakticky bez ženských křivek. Samozřejmě se mu i tak líbila. S tou bystrou hlavou a neženskou vznětlivostí připadala jeho mladšímu já naprosto neodolatelná.

Skutečnost, že jsou úhlavní nepřátelé, tomu dodávala ještě víc půvabu. Bylo jen přirozené, že o těch planoucích očích a svůdných rtech snil za dlouhých deštivých nocí při svitu měsíce.

Navzdory tomu, co se o něm psalo v bulvárních plátcích, nebyl prostopášník, měl však se ženami bohaté zkušenosti. A po bezpočtu hodin kdy přemítal, jak asi *Maddie* v jeho nepřítomnosti rozkvetla, realita hodně předčila jeho horečnaté představy. *Maddie* Montgomeryová byla nádherná.

Zatímco si ji prohlížel, po tvářích se jí rozléval ruměnc a musel se znovu nutit, aby se nesmál.

V obličejí se moc nezměnila. Pihy, jimiž měla poseté tváře a nos, vybledly, ale pořád ještě viděl pár těch, co se zarputile držely. Žádný div, když podle všeho dosud nemá ve zvyku nosit klobouk. V osmnácti jimi taky pohrdala.

I vlasy vypadaly stejně: nezkrotná kštice vlnitých kadeří v barvě čerstvě vyloupanutých kaštanů, tu a tam se zlatavě červeným nádechem. Lahodně růžové rty připomínaly vnitřky lastur a oči v neobyčejném odstínu, ne úplně modré a ne zcela šedé, mu probodávaly duši.

Ale to tělo – bůh mu pomáhaj... Předtím to byla útočná žába, samá ruka samá noha. Teď se z ní stala *bohyně* – i když hněvivá. Svědily ho prsty, jak by si přál přejet jí po křivce pasu a dokonalé oblině boků. Musel se vší silou držet, aby neseskočil ze sedla a nesáhl jí na tvář, aby se ujistil, že je skutečná. Chtěl ji popadnout do náruče a líbat, až budou oba bez dechu a rádi, že jsou naživu.

Samozřejmě by ji neměl provokovat, to by vedlo jenom k potížím. Ale dobírat si ji byla radost, po níž se mu v těch třech dlouhých mizerných letech stýskalo. Vzpomínka na její obličej byla tím, k čemu se uchýloval v mimořádně těžkých chvílích. Po bitvě, raněný a vyčerpaný, si často připomínal, že musí dál žít, už jen aby ji nazlobil, aby ji jen ještě jednou poškádlil.

Nebo víc než poškádlil. Ochutnal.

Ne. Špatný nápad. Nejhorší.

Uklidnil se nádechem a zvedl obočí způsobem, o němž věděl, že ji přivádí k nepřičetnosti.

„Propána. Copak se stalo s tou umouněnou uličnicí, kterou jsem znával? Když jsem tě viděl naposledy, byla jsi od hlavy až po paty umazaná od bláta.“

„Protože jsi mě se svým příšerným bratrem strčil do potoka a...“

S viditelným úsilím se kousla do rtu a potlačila hněv. Nadechla se, až se jí vzedmula hrud' a ňadra se v přiléhavém jezdeckém úboru vyboulila způsobem, který se Gryffovi nesmírně líbil.

„Ne,“ řekla a pomalu vydechla. „Teď jsme oba dospělí. Můžeme se chovat slušně. Nedovolím ti, abys mě dráždil.“

„Vždycky to byla taková legrace.“

Zadívala se mu pobouřeně do očí. „Chceš opravdu vědět, co se mi stalo?“

Přikývl.

Překřížila paže přes tu rozkošnou hrud'. „Tak jo. Udeřil do mě blesk.“

Samozřejmě doufala, že jej ohromí, ale hned po návratu do Londýna se o té nehodě dozvěděl. Všichni věděli, že bude Daviese zajímat zpráva o neštěstí někoho z Montgomeryů, a kdekdo mu škodolibě sděloval podrobnosti.

V jednu strašnou chvíli se domníval, že Maddie zahynula, a v hrudi se mu bolestně sevřelo srdce. Svět bez ní, bez odporu, který mu kladla, byl nemyslitelný. Jeho pulz obnovil svůj přirozený rytmus až poté, co si uvědomil, že tu podivnou nehodu přežila.

Říkalo se, že na těle utrpěla popáleniny, ale nedalo se to ověřit. Nikdo je neviděl, všechny jizvy skrývaly šaty. Měla tehdy jako debutantka vstoupit v Londýně do společnosti, ale první sezonu kvůli zotavování zmeškala. O další nepřišla a podle všeho se za jeho nepřítomnosti v hlavním městě stala oblíbenou účastnicí mnoha plesů a různých kratochvílí.

Skutečnost, že se zcela uzdravila, ho naplňovala nevysvětlitelnou úlevou. Stejně jako zpráva, že ještě není vdaná. Gryff se jí nenápadně podíval na levou ruku pro případ, že by ho mylně informovali, ale žádný snubní prstýnek neviděl, jen holé prsty.

Samozřejmě nešlo o to, že by si ji chtěl vzít on *sám*. Nebyl ani zdaleka připravený udělat tak závažný krok, jakým je vstup do manželství, ačkoli se to od něj teď, když získal titul, očekávalo. Poté, co v armádě riskoval život a zdraví, si chtěl dopřát rok zábavy, než se ujme hraběcích povinností.

Ale představa, že by se Maddie Montgomeryová provdala za někoho jiného – a pak už by nemohla pokračovat ve vzájemně uspokojivé tradici popudlivého hašteření – se mu zkrátka nezamlouvala.

„Blesk, hm?“ opáčil zvesela. „To jsi celá ty.“

„Málem jsem umřela!“

„Evidentně ne, jinak bys tu teď nebyla a nečekala se zatajeným dechem na můj příjezd.“ Vytáhl tázavě obočí a posměšně dodal: „Nebo ses ztratila?“ Ukázal za sebe na cestu, po níž právě přijel. „Pozemky Montgomeryů jsou o deset kilometrů dál.“

Namířila prst opačným směrem. „A vaše hranice je tamhle. Oba přesně víme, kde začíná naše území, Daviesi.“

„Takže tady *jsi* kvůli mně. Jak milé.“

Maddie popuzeně rozhodila ruce. „Ovšemže tu čekám na tebe, ty troubo. Je jarní rovnodennost. Snad sis nemyslel, že by nějaký Montgomery zapomněl na tak důležitý den?“

Měla ve tváři tak rozladěný a naštvaný výraz, že se potěšeně zasmál. „Myslelas, že nepřijedu!“

„Spíš *doufala*,“ zabručela mrzutě.

„Myslela sis, že se vzdám téhle půdy!“ Gryff potřásl hlavou a vyslal k ní soucinný pohled. „Ach, *cariad*, přičí se mi, že tě zklamu“ – jeho rozesmátý tón jí sděloval pravý opak –, „ale nikdy bych se nevzdal čehokoli, co nám oběma přináší takovou spokojenost.“ Její hněvivý pohled mu rozehrával krev skoro stejně jako pomyšlení na všechny jiné aktivity, s nimiž by ji mohl obeznámit a které souvisí se „vzájemným uspokojením“. V duchu si dal lepanec za ucho.

Přestaň.

„Schválně jsi nás do poslední chvíle napínal, abychom tím víc doufali,“ soptila.

Nenamáhal se to popřít. „Vy?“ Rozhlédl se po opuštěném údolí. „Připadá mi, že jsi tady sama, zlatíčko. A vůbec, proč letos váš klan zastupuješ *ty*? Kde je tvůj otec?“

Stočila pohled jinam. „Není mu dobře. Nabídla jsem se, že místo něj sem zajedu já potřást ti rukou.“

„Protože sis myslela, že nikdo nepřijede.“

Její provinilý ruměnc svvědčil o tom, že uhozl. Zasmál se a sesedl z koně.

„Musím říct, že je na tebe setsakra hezčí pohled než na tvého tatíka.“

Pustil otěže s jistotou, že se Paladin nikam nezatoulá. Vykročil k ní, ale vtom si koutkem oka všiml něčeho nápadně barevného a nakoukl přes zídku na mostě. V rákosí uvízl zmuchlaný slaměný klobouček.

Znovu se otočil a podíval se na její bujné kadeře. „Tvůj?“

Odevzdaně si povzdechla. „Ano. Už nemá smysl snažit se ho vylovit.“

Vzednutí vody přímo před jejich očima klobouk vysvobodilo z dočasného vězení. Odplouval po řece se stužkami vesele se točícími v proudu a zmizel z dohledu.

Rozmrzele zabručela, otočila se ke Gryffovi, naklonila hlavu a vztekla se mu zadívala do obličje. Od té doby, co ji viděl naposledy, moc nevyrostla, pořád mu ještě bradou sahala jen po ramena.

Napřáhla k němu ruku bez rukavice. „Tak jo, Daviesi. Pojďme to vyřídit.“

Gryff sjel pohledem dolů. Měla tak malou ručku – něžnou a bledou s úhlednými ovály nehtů. Jeho ruce byly veliké a opálené. Ruce vojáka: moly od nošení pušky a zásob přes půlku Evropy ještě nezmizely.

Viděla, že váhá, a přísně ho pobídla: „No tak. Znáš podmínky toho nařízení. Musíme potřesením rukou zajistit další rok míru.“

„No dobrá.“

Gryff si pomocí zubů stáhl nejdřív jednu jezdeckou rukavici a po ní druhou. Maddie se mu chvíli dívala na rty a potom se mu zahleděla do očí. Cítil, že v něm začíná vřít krev.

Vzal její ručku do svých dlaní.

Při prvním doteku kůže jím projel záchvěv energie, jako by v ní ještě zůstal náboj toho blesku, co do ní udeřil. Zadržela dech a snažila se couvnout, ale už bylo pozdě, v tu chvíli se ho zmocnil hanebný nápad a nemínil se nechat odbýt.

Zatímco se snažila vyprostit prsty, zesílil stisk a přitáhl ji k sobě tak prudce, že klopýtla a dopadla mu na hrud'

„Potřásání rukou je hrozně *formální*,“ zamumlal. „Myslím, že je na čase zavést novou tradici.“

Než stihla cokoli namítnout, přitiskl jí rty na ústa.

Přeložila Blažena Kukulišová